

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

Informationsnummer

Indhold

Side

I Meddelelser

Domstolen

DOMSTOLEN

2003/C 226/01

Domstolens dom af 24. juli 2003 i sag C-280/00, Altmark Trans GmbH, Regierungspräsidium Magdeburg mod Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht) (»Forordning (EØF) nr. 1191/69 — rutetransport i byer, forstæder og regioner — offentlige tilskud — statsstøttebegrebet — kompensation, der er et vederlag for opfyldelse af forpligtelser til offentlig tjeneste«)

1

2003/C 226/02

Domstolens dom af 24. juli 2003 i sag C-39/03 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Artegodan GmbH m.fl. (»Appel — direktiv 65/65/EØF og 75/319/EØF — humanmedicinske lægemidler — anoreksika: amfepramon, clobenzorex, fenproporex, norpseudoephedrin, phentermin — tilbagekaldelse af en markedsføringstilladelse — Kommissionens kompetence — betingelser for tilbagekaldelse«) .

2

2003/C 226/03

Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 24. juli 2003 i sag C-166/02, Daniel Fernando Messejana Viegas mod Companhia de Seguros Zurich SA, Mitsubishi Motors de Portugal SA (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Judicial da Comarca de Alcácer do Sal) (»Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — besvarelse, der klart kan udledes af retspraksis — andet direktiv 84/5/EØF — lovpligtig ansvarsforsikring for motorkøretøjer — flere ordninger for ansvaret — garanteret minimumsbeløb«)

2

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 226/04	Sag C-204/03: Sag anlagt den 14. maj 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien	3
2003/C 226/05	Sag C-231/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 8. oktober 2002, 17. december 2002 og 14. februar 2003 af Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Sezione staccata di Brescia — i sagen Consorzio Aziende Metano — CO.NA.ME. mod Comune di Cingia de' Botti og Padania Acque SpA	4
2003/C 226/06	Sag C-257/03: Sag anlagt den 16. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland	5
2003/C 226/07	Sag C-286/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 27. maj 2003 af Oberster Gerichtshof der Republik Österreich i sagen Silvia Hosse mod Land Salzburg	5
2003/C 226/08	Sag C-297/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 4. juni 2003 af Oberster Gerichtshof i sagen Sozialhilfverband Rohrbach mod Arbeiterkammer Oberösterreich og Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft öffentlicher Dienst	6
2003/C 226/09	Sag C-300/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 25. april 2003 af Hessisches Finanzgericht i sagen Honeywell Aerospace GmbH mod Hauptzollamt Gießen — tjenestested Fulda	6
2003/C 226/10	Sag C-301/03: Sag anlagt den 2. juli 2003 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	7
2003/C 226/11	Sag C-305/03: Sag anlagt den 16. juli 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland	7
2003/C 226/12	Sag C-306/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 24. juni 2003 af Juzgado de lo Social nº 3 i Orense i sagen Cristalina Salgado Alonso mod Instituto Nacional de la Seguridad Social og Tesorería General de la Seguridad Social	8
2003/C 226/13	Sag C-307/03: Sag anlagt den 18. juli 2003 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	9
2003/C 226/14	Sag C-309/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 8. juli 2003 af Juzgado de lo Social nº 33 de Madrid i sagen A.I. López Gil mod Instituto Nacional de Empleo (INEM)	9
2003/C 226/15	Sag C-313/03: Sag anlagt den 23. juli 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	9
2003/C 226/16	Sag C-319/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 3. juli 2003 af tribunal administratif de Paris i sagen S. Briheche mod Indenrigsministeriet, Ministeriet for den Indre Sikkerhed og Lokale Friheder	10
2003/C 226/17	Sag C-320/03: Sag anlagt den 24. juli 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig	10

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 226/18	Sag C-324/03: Sag anlagt den 24. juli 2003 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	11
2003/C 226/19	Sag C-326/03: Sag anlagt den 25. juli 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik	11
2003/C 226/20	Sag C-330/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. juli 2003 af Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Tredje Afdeling, i sagen Colegio de Ingenieros de Caminos, Canales y Puertos mod Administración del Estado, den anden part i sagen: G.M. Imo	11
2003/C 226/21	Sag C-336/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. juli 2003 af High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, i sagen easyCar (UK) Ltd mod Office of Fair Trading	12
2003/C 226/22	Sag C-339/03: Sag anlagt den 1. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland	12
2003/C 226/23	Sag C-340/03: Sag anlagt den 1. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig	13
2003/C 226/24	Sag C-341/03: Sag anlagt den 1. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik	13
2003/C 226/25	Sag C-342/03: Sag anlagt den 4. august 2003 af Kongeriget Spanien mod Rådet for Den Europæiske Union	13
2003/C 226/26	Sag C-344/03: Sag anlagt den 4. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland	14
2003/C 226/27	Sag C-345/03: Sag anlagt den 5. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	15
2003/C 226/28	Slettelse af sag C-131/02	15
2003/C 226/29	Slettelse af sag C-393/02	15
2003/C 226/30	Slettelse af sag C-407/02	15
2003/C 226/31	Slettelse af sag C-10/03	15
	RETTE I FØRSTE INSTANS	
2003/C 226/32	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 17. juni 2003 i sag T-385/00, Jean-Paul Seiller mod Den Europæiske Investeringsbank (Den Europæiske Investeringsbank — personale — formaliteten — forståeligheden af stævningen — afgørelse om fastholdelse af en tidligere afgørelse — sagen anlagt for sent — forudgående mæglingsprocedure — pensionsrettigheder — luxembourgsk ret — transaktion — svig — forældelse) ...	16

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 226/33	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 8. juli 2003 i sag T-132/01, Euroalliances m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Dumping — afgørelse om at afslutte en fornyet undersøgelse af foranstaltninger, som udløber — fællesskabsinteresse — annullationssøgsmål)	16
2003/C 226/34	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 17. juli 2003 i sag T-81/02, Margot Wagemann-Reuter mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber (Personalesag — tjenestefrihed af personlige årsager — besættelse af ledig stilling — opnormering — genindtræden i tjenesten)	16
2003/C 226/35	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 25. juni 2003 i sag T-287/02, Asian Institute of Technology (AIT) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annullationssøgsmål — beslutning om at indgå en forskningskontrakt — frist — afvisning)	17
2003/C 226/36	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans den 15. maj 2003 i sag T-47/03 R, Jose Maria Sison mod Rådet for Den Europæiske Union (Særlige rettergangsformer — restriktive foranstaltninger med henblik på at bekæmpe terrorisme — indefrysning af midler — indstilling af støtte med socialt sigte — delvis afvisning af påstandene — uopsættelighed — foreligger ikke)	17
2003/C 226/37	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 16. maj 2003 i sag T-140/03, Forum 187 ASBL mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Erklæring af inkompetence)	17
2003/C 226/38	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 3. juli 2003 i sag T-249/03 R, Y mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Foreløbige forholdsregler — tjenestemænd — procesreglementets artikel 105, stk. 2)	18
2003/C 226/39	Slettelse af sag T-78/03	18

II Forberedende retsakter

.....

III Oplysninger

2003/C 226/40	Domstolens seneste offentliggørelse i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i> EUT C 213 af 6.9.2003	19
---------------	---	----

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

af 24. juli 2003

i sag C-280/00, Altmark Trans GmbH, Regierungspräsidium Magdeburg mod Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht) ⁽¹⁾

(»Forordning (EØF) nr. 1191/69 — rutetransport i byer, forstæder og regioner — offentlige tilskud — statsstøttebegrebet — kompensation, der er et vederlag for opfyldelse af forpligtelser til offentlig tjeneste«)

(2003/C 226/01)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-280/00, angående en anmodning, som Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Altmark Trans GmbH, Regierungspräsidium Magdeburg mod Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH, procesdeltager: Oberbundesanwalt beim Bundesverwaltungsgericht, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 92 (efter ændring nu artikel 87 EF) og EF-traktatens artikel 77 (nu artikel 73 EF), samt af Rådets forordning (EØF) nr. 1191/69 af 26. juni 1969 om medlemsstaternes fremgangsmåde med hensyn til de med begrebet offentlig tjeneste forbundne forpligtelser inden for sektoren for transporter med jernbane, ad landeveje og sejlbare vandveje (EFT 1969 I, s. 258), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1893/91 af 20. juni 1991 (EFT L 169, s. 1), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen og C. W. A. Timmermans (refererende dommer) samt dommerne C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues og A. Rosas; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: afdelingschef D. Louterman-Hubeau, derefter

ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den 24. juli 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Rådets forordning (EØF) nr. 1191/69 af 26. juni 1969 om medlemsstaternes fremgangsmåde med hensyn til de med begrebet offentlig tjeneste forbundne forpligtelser inden for sektoren for transporter med jernbane, ad landeveje og sejlbare vandveje, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1893/91 af 20. juni 1991, og særligt artikel 1, stk. 1, andet afsnit, skal fortolkes således, at den giver en medlemsstat mulighed for at undlade at anvende forordningens bestemmelser på virksomhed med rutetransport i byer, forstæder eller regioner, der nødvendigvis er afhængig af offentlige tilskud, og at begrænse anvendelsen af forordningen til tilfælde, hvor en tilstrækkelig transportbetjening ellers ikke er mulig, dog under forudsætning af, at retssikkerhedsprincippet er behørigt overholdt.
- 2) Den for anvendelsen af EF-traktatens artikel 92, stk. 1 (efter ændring nu artikel 87, stk. 1, EF), fastsatte betingelse, hvorefter støtten skal kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstater, afhænger ikke af, om de leverede transportydelser er lokale eller regionale eller af størrelsen af det omhandlede aktivitetsområde.

Offentlige tilskud, som har til formål at muliggøre virksomhed med rutetransport i byer, forstæder eller regioner, falder dog ikke ind under denne bestemmelse, for så vidt som sådanne tilskud skal anses for at være en kompensation, der er et vederlag for de af de begunstigede virksomheder leverede ydelser til opfyldelse af forpligtelser til offentlig tjeneste. Med henblik på anvendelsen af dette kriterium påhviler det den forelæggende ret at undersøge, om følgende betingelser alle er opfyldt:

- For det første er den begunstigede virksomhed faktisk blevet pålagt at opfylde forpligtelser til offentlig tjeneste, og disse forpligtelser er blevet klart defineret.
- For det andet er de kriterier, der er grundlaget for beregningen af kompensationen, blevet fastlagt på forhånd på en objektiv og gennemsigtig måde.

- For det tredje overstiger kompensationen ikke, hvad der er nødvendigt for helt eller delvis at dække de udgifter, der er afholdt ved opfyldelsen af forpligtelserne til offentlig tjeneste, idet der skal tages hensyn til de hermed forbundne indtægter og til en rimelig fortjeneste ved opfyldelsen af forpligtelserne.
 - For det fjerde skal størrelsen af den nødvendige kompensation, når udvælgelsen af den virksomhed, der skal overdrages en forpligtelse til offentlig tjeneste, i et konkret tilfælde ikke gennemføres inden for rammerne af en procedure for tildeling af offentlige kontrakter, fastlægges på grundlag af en analyse af de omkostninger, som en gennemsnitsvirksomhed, der er veldrevet og tilstrækkeligt udstyret med transportmidler til at kunne opfylde de stillede krav til den offentlige tjeneste, ville have ved at gennemføre forpligtelserne, idet der skal tages hensyn til de hermed forbundne indtægter og til en rimelig fortjeneste ved opfyldelsen af forpligtelserne.
- 3) EF-traktatens artikel 77 (nu artikel 73 EF) kan ikke finde anvendelse på offentlige tilskud til dækning af merudgifter, der er afholdt for at opfylde forpligtelser til offentlig tjeneste, uden hensyn til forordning (EØF) nr. 1191/69, som ændret ved forordning nr. 1893/91.

(1) EFT C 273 af 23.9.2000.

DOMSTOLENS DOM

af 24. juli 2003

i sag C-39/03 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Artogodan GmbH m.fl. ⁽¹⁾

(»Appel — direktiv 65/65/EØF og 75/319/EØF — human-medicinske lægemidler — anoreksika: amfepramon, clobenzorex, fenproporex, norpseudoephedrin, phentermin — tilbagekaldelse af en markedsføringstilladelse — Kommissionens kompetence — betingelser for tilbagekaldelse«)

(2003/C 226/02)

(Processprog: tysk, engelsk og fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-39/03 P, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: R. B. Wainwright og H. Støvlbæk, bistået af Rechtsanwalt B. Wägenbaur), angående appel af dom afsagt den 26. november 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-74/00, T-76/00, T-83/00 — T-85/00, T-132/00, T-137/00 og T-141/00, Artogodan m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 4945, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, de andre parter i appelsagen: Artogodan GmbH, Lüchow (Tyskland) (advokat: U. Doeppner), Bruno Farmaceutici SpA, Rom (Italien),

Essential Nutrition Ltd, Brough (Det Forenede Kongerige), Hoechst Marion Roussel Ltd, Denham (Det Forenede Kongerige), Hoechst Marion Roussel SA, Bruxelles (Belgien), Marion Merrell SA, Puteaux (Frankrig), Marion Merrell SA, Barcelona (Spanien), Sanova Pharma GmbH, Wien (Østrig), Temmler Pharma GmbH & Co. KG, Marburg (Tyskland), Schuck GmbH, Schwaig (Tyskland), Laboratoires Roussel L^{da}, Mem Martins (Portugal), Laboratoires Roussel Diamant SARL, Puteaux, Roussel Iberica SA, Barcelona (advokater: B. Sträter og M. Ambrosius), Gerot Pharmazeutika GmbH, Wien (advokat: K. Grigkar), Cambridge Healthcare Supplies Ltd, Rackheath (Det Forenede Kongerige) (advokater: M. D. Vaughan, QC, barrister K. Bacon og solicitor S. Davis), og Laboratoires pharmaceutiques Trenker SA, Bruxelles (advokater: L. Defalque og X. Leurquin), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G. C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissechet, M. Wathelet, R. Schintgen og C. W. A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (refererende dommer), V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues og A. Rosas: generaladvokat: S. Alber; justissekretær: ekspeditionssekretær M. Múgica Arzamendi, den 24. juli 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Appellen forkastes.

2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger i appelsagen og i sagen om foreløbige forholdsregler.

(1) EUT C 70 af 22.3.2003.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Første Afdeling)

af 24. juli 2003

i sag C-166/02, Daniel Fernando Messejana Viegas mod Companhia de Seguros Zurich SA, Mitsubishi Motors de Portugal SA (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Judicial da Comarca de Alcácer do Sal) ⁽¹⁾

(»Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — besvarelse, der klart kan udledes af retspraksis — andet direktiv 84/5/EØF — lovpligtig ansvarsforsikring for motorkøretøjer — flere ordninger for ansvaret — garanteret minimumsbeløb«)

(2003/C 226/03)

(Processprog: portugisisk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive trykt i Samling af Afgørelser)

I sag C-166/02, angående en anmodning, som Tribunal Judicial da Comarca de Alcácer do Sal (Portugal), i medfør af artikel 234

EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Daniel Fernando Messejana Viegas mod Companhia de Seguros Zurich SA, Mitsubishi Motors de Portugal SA, intervenient: CGU International Insurance plc — Agência Geral em Portugal, Instituto de Solidariedade e Segurança Social (ISSS), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets andet direktiv 84/5/EØF af 30. december 1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (EFT 1984, L 8, s. 17), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne P. Jann (refererende dommer), og A. Rosas; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: R. Grass, den 24. juli 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

Artikel 1, stk. 2, i Rådets andet direktiv 84/5/EØF af 30. december 1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer er til hinder for en national lovgivning, der opererer med flere former for ansvarsforsikring, der kan anvendes på trafikulykker med motorkøretøjer, og hvor en af disse forsikringsformer foreskriver et maksimalt garantibeløb, der er lavere end de minimumsbeløb, der er fastsat i nævnte artikel.

(1) EFT C 156 af 29.6.2002.

Sag anlagt den 14. maj 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-204/03)

(2003/C 226/04)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. maj 2003 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Enrico Traversa, som befuldmægtiget, og Lidia Lozano Palacios, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler det i henhold til fællesskabsretten, navnlig artikel 17, stk. 2 og 5, og artikel 19 i Rådets sjette direktiv (77/388/EØF) af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag ⁽¹⁾, som ændret, idet det har opretholdt bestemmelser, hvorefter der anvendes en pro rata-sats for fradrag, der foretages af afgiftspligtige personer, der udelukkende udfører afgiftspligtige transaktioner, og hvorved der indføres en særregel, som begrænser fradragsretten for moms ved køb af goder eller tjenesteydelser, alene fordi de er blevet finansieret ved hjælp af tilskud.

2. Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen gør med følgende to begrundelser gældende, at Kongeriget Spanien tilsidesætter visse af sjette direktivs bestemmelser:

- 1) Anvendelse af pro rata-satsen for fradrag på afgiftspligtige personer, der udelukkende udfører transaktioner, der giver ret til fradrag (artikel 102, stk. 1, i den spanske momslov).

Kommissionen gør gældende, at den spanske lovgivning uretmæssigt udvider anvendelsesområdet for pro rata-satsen for fradraget, idet denne ikke blot finder anvendelse på afgiftspligtige personer, der både udfører transaktioner, der giver ret til fradrag, og ikke-fradragsberettigede transaktioner (afgiftspligtige personer, der udfører blandede transaktioner), men tillige på afgiftspligtige personer, som udelukkende udfører transaktioner, der giver ret til fradrag (fuldt afgiftspligtige personer), alene fordi de har modtaget et tilskud, der ikke medregnes i beskatningsgrundlaget for deres afgiftspligtige transaktioner. I overensstemmelse med sjette direktivs artikel 17, stk. 5, finder ordningen med pro rata-satsen for fradraget kun anvendelse, når den afgiftspligtige person både udfører afgiftspligtige transaktioner, der er fritaget, og afgiftspligtige transaktioner.

Kommissionen anfører, at medtagning af tilskud i pro rata-satsen for fradraget for afgiftspligtige personer, der udfører blandede transaktioner, er en mulighed, der er givet medlemsstaterne, og udgør en undtagelse til det generelle princip om fradrag for beløb, der er erlagt som moms for udførelse af ikke-fritagne afgiftspligtige transaktioner. Der kan derfor ikke mod fællesskabslovgivers vilje gøres brug af denne mulighed til at give situationer, der er forskellige fra de i direktivet omhandlede, en ufordelagtig behandling. De følger, som det forhold, at medlemsstaterne anvender den mulighed, der er fastsat i sjette direktivs artikel 19, kan have for afgiftens neutralitet, kan ikke begrunde de spanske myndigheders krav om at udstrække begrænsningen af fradraget til fuldt afgiftspligtige personer, idet der ikke foreligger det nødvendige retsgrundlag, og idet foranstaltningen er i strid med direktivets bestemmelser.

Den omhandlede spanske bestemmelse medfører en dobbeltbeskatning, idet en afgiftspligtig person, der modtager tilskud, anvender tilskuddet til at dække en del af den pris, han betaler for købet af goderne og tjenesteydelserne. Disse køb afgiftspålægges efter reglerne i sjette direktiv, således at der af tilskuddet allerede er erlagt en tilsvarende moms. Hvis tilskuddet desuden medregnes i nævneren ved beregningen af pro rata-satsen for fradraget, hvilket medfører en begrænsning af fradragsretten for den

afgiftspligtige person, der modtager tilskuddet, vil tilskuddet blive momspålagt to gange. Selv om artikel 19 udtrykkeligt bestemmer, at medlemsstaterne i pro rata-satsen for fradraget for afgiftspligtige personer, der udfører blandede transaktioner, kan medtage tilskud, der ikke er en del af beskatningsgrundlaget, er denne undtagelse til den »normale« beregningsmetode et redskab, der står til rådighed for den nationale lovgiver for at undgå, at en organisation, hvis »kald« er at modtage tilskud, kan opnå tilbagebetaling af moms ved at udføre en udelukkende symbolsk virksomhed med henblik på at blive afgiftspligtig. Denne bestemmelse skal imidlertid fortolkes snævert. Det er endvidere åbenlyst, at medtagning af tilskud i pro rata-satsen nedsætter fradragsretten for personer, der udfører blandede transaktioner, hvorimod det ikke er muligt i tilfælde af fuldt afgiftspligtige personer. Det drejer sig om en fakultativ regel, og medlemsstaterne kan fastsætte gennemførelsesbestemmelserne for den under hensyntagen til samtlige regler og grundlæggende principper i sjette direktiv, der indeholder andre bestemmelser, der gør det muligt at undgå fradrag, der må anses for uberettigede.

- 2) Indførelse af en særregel, der begrænser fradragsretten for moms, der er erlagt i forbindelse med køb af goder eller tjenesteydelser, som helt eller delvis er finansieret ved hjælp af tilskud [artikel 104, stk. 2, nr. 2), i den spanske momslov].

Denne særregel — hvorefter tilskud, der modtages til finansiering af køb af visse goder og tjenesteydelser, ikke giver anledning til anvendelse af pro rata-satsen og ikke medtages i nævneren for denne pro rata-sats, men begrænser retten til at foretage fradrag for den moms, der er erlagt, i et omfang svarende til den del af prisen for godet eller tjenesteydelsen, der er finansieret ved hjælp af tilskud — er uforenelig med sjette direktiv. Den spanske bestemmelse medfører en begrænsning af fradragsretten for fuldt afgiftspligtige personer, der ikke er omfattet af direktivets principper. Med hensyn til afgiftspligtige personer, der udfører blandede transaktioner, er den eneste begrænsning, der er mulig efter direktivet, at medtage tilskuddene i nævneren for pro rata-satsen for fradraget. Den moms, som en afgiftspligtig person har erlagt for et bestemt gode eller en bestemt tjenesteydelse, er altid fradragsberettiget efter direktivets bestemmelser vedrørende fradragsretten, og oprindelsen af finansieringen af godet eller tjenesteydelsen er i denne forbindelse uden nogen betydning. Medlemsstaterne har blot en mulighed for tage hensyn til tilskud, der ikke er forbundet med transaktionernes pris, ved at medtage dem eller ikke at medtage dem i pro rata-satsen for fradraget, og dette gælder kun hvis den afgiftspligtige person på samme tid udfører afgiftspligtige transaktioner og fritagne transaktioner. Det drejer sig om en fakultativ regel, og medlemsstaterne kan fastsætte gennemførelsesbestemmelserne for den under hensyntagen til samtlige regler og grundlæggende principper i sjette direktiv.

Den spanske bestemmelse er i strid med det grundlæggende princip om retten til fradrag for moms, der er anerkendt i Domstolens faste praksis, idet det drejer sig om en særregel, der ikke har noget retsgrundlag i

direktivet, og som finder anvendelse på alle afgiftspligtige personer, der modtager tilskud, herunder fuldt afgiftspligtige personer, og idet bestemmelsen, selv når den finder anvendelse på afgiftspligtige personer, der udfører blandede transaktioner, i visse tilfælde kan være mindre fordelagtig end anvendelsen af den fakultative bestemmelse i direktivets artikel 19.

(1) EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 8. oktober 2002, 17. december 2002 og 14. februar 2003 af Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Sezione staccata di Brescia — i sagen Consorzio Aziende Metano — CO.NA.ME. mod Comune di Cingia de' Botti og Padania Acque SpA

(Sag C-231/03)

(2003/C 226/05)

Ved kendelse afsagt den 8. oktober 2002, 17. december 2002 og 14. februar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 28. maj 2003, har Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Sezione staccata di Brescia — i sagen Consorzio Aziende Metano — CO.NA.ME. mod Comune di Cingia de' Botti og Padania Acque SpA forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er artikel 43, 49 og 81 EF, som henholdsvis forbyder hindringer for den frie etableringsret for borgere i en medlemsstat på en anden medlemsstats område, den frie udveksling af tjenesteydelser inden for Fællesskabet for så vidt angår borgere i medlemsstaterne, og virksomheders adfærd, der har til følge at hindre, begrænse eller forstyrre konkurrencen inden for Den Europæiske Union, til hinder for bestemmelser, hvorefter offentlige kontrakter om varetagelse af gasforsyning tildeles direkte uden forudgående afholdelse af udbud til selskaber, hvori de lokale myndigheder er selskabsdeltagere, når myndighedernes deltagelse i selskabskapitalen ikke giver mulighed for at udøve nogen direkte kontrol med selskabets drift, og skal det således antages, at når deltagelsen udgør 0,97 %, således som det er tilfældet i nærværende sag, er de betingelser, der karakteriserer varetagelse af opgaver »in house«, ikke opfyldt?

Sag anlagt den 16. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-257/03)

(2003/C 226/06)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 16. juni 2003 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Xavier Lewis, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 1753/2000/EF af 22. juni 2000 om en overvågningsmekanisme for de gennemsnitlige specifikke CO₂-emissioner fra nye personbiler (⁽¹⁾), idet det ikke har fremsendt oplysninger til Kommissionen om CO₂-emissioner fra nye personbiler i overensstemmelse med nævnte bestemmelse.
- 2) Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Beslutningens artikel 4, stk. 4, bestemmer klart, at oplysninger skal fremsendes første gang senest den 1. juli 2001. Irland har ikke overholdt denne frist.

(¹) EFT L 202 af 10.8.2000, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 27. maj 2003 af Oberster Gerichtshof der Republik Österreich i sagen Silvia Hosse mod Land Salzburg

(Sag C-286/03)

(2003/C 226/07)

Ved kendelse afsagt den 27. maj 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 3. juli 2003, har Oberster Gerichtshof der Republik Österreich i sagen Silvia Hosse mod Land Salzburg forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 4, stk. 2b. i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 (⁽¹⁾) af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, i den affattelse den har fået ved forordning (EØF) nr. 1247/92 (⁽²⁾), sammenholdt med bilag II, III. del, fortolkes således, at en plejeydelse, der i

henhold til Salzburger Pflegegeldgesetz udbetales til et familiemedlem til en arbejdstager, der er beskæftiget i delstaten Salzburg, og som sammen med sin familie er bosat i Forbundsrepublikken Tyskland, som en særlig ikke-bidragsspligtig ydelse er undtaget fra anvendelsesområdet for forordning (EØF) nr. 1408/71?

2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:

Kan et familiemedlem til en arbejdstager, der er beskæftiget i delstaten Salzburg, og som sammen med sin familie er bosat i Forbundsrepublikken Tyskland, stille krav om udbetaling af plejeydelse efter Salzburger Pflegegeldgesetz som en kontantydelse i anledning af sygdom i medfør af artikel 19 og de tilsvarende bestemmelser i de øvrige afdelinger i kapitel 1 i afsnit III i forordning (EØF) nr. 1408/71 uanset, at han har fast bopæl i Forbundsrepublikken Tyskland, når han opfylder de øvrige betingelser for at få ydelsen tildelt?

3. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

Kan en ydelse som ydelsen efter Salzburger Pflegegeldgesetz i sin egenskab af at være en social fordel i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 7, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 (⁽³⁾) af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet, undergives en betingelse om, at den berettigede har fast bopæl i delstaten Salzburg?

4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende:

Er det foreneligt med fællesskabsretten, navnlig med bestemmelsen om unionsborgerskabet og forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 12 EF og 17 EF, at retten til en social fordel efter artikel 7, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1612/68 og retten til plejeydelse efter Salzburger Pflegegeldgesetz ikke gælder for unionsborgere, der er beskæftiget som grænsearbejdere i delstaten Salzburg, men som har fast bopæl i en anden medlemsstat?

Hvis dette ikke er tilfældet: Gør unionsborgerskabet det også muligt for forsørgelsesberettigede familiemedlemmer til en sådan grænsearbejder, der ligeledes har fast bopæl i en anden medlemsstat, at opnå plejeydelse efter Salzburger Pflegegeldgesetz?

(¹) EFT 1971 II, s. 366.

(²) EFT L 136, s. 1.

(³) EFT 1968 II, s. 467.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 4. juni 2003 af Oberster Gerichtshof i sagen Sozialhilfeverband Rohrbach mod Arbeiterkammer Oberösterreich og Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft öffentlicher Dienst

(Sag C-297/03)

(2003/C 226/08)

Ved kendelse afsagt den 4. juni 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 10. juli 2003, har Oberster Gerichtshof i sagen Sozialhilfeverband Rohrbach mod Arbeiterkammer Oberösterreich og Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft öffentlicher Dienst, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Må et privatretligt anpartsselskab, hvis eneste deltager er et offentligretligt socialbistandsforbund (kommuneforbund), og som har fået overdraget privatøkonomiske forvaltningsopgaver (social bistand ved drift af et værksted for handicappede), også anses for et »statsligt organ« med den virkning, at artikel 3, stk. 1, sammenholdt med artikel 1, stk. 1, litra c), i direktiv 77/187/EØF ⁽¹⁾, som ændret ved direktiv 98/50/EF ⁽²⁾ (nu: direktiv 2001/23/EF), som ikke er tilstrækkeligt gennemført i national ret, er umiddelbart anvendelig på selskabet, såfremt socialbistandsforbundets anparter i henhold til en overdragelsesaftale, der kun er betinget af samtykke fra forbundets bestyrelse, skal overgå til et rent privat anpartsselskab?

Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende:

2. Såfremt den i spørgsmål 1 nævnte direktivbestemmelse ikke er tilstrækkeligt gennemført, kan et socialbistandsforbund (kommuneforbund), der overdrager sin bedrift, da som »statsligt organ« i den betydning, der forudsættes i De Europæiske Fællesskabers Domstols praksis, over for sine arbejdstagere, der modsætter sig overførsel af deres arbejdskontrakter til en erhverver (i den i spørgsmål 1 forudsatte betydning), og fastholder, at deres arbejdsforhold til overdrageren fortsat skal bestå, selv påberåbe sig, at artikel 3, stk. 1, sammenholdt med artikel 1, stk. 1, litra c), i det i spørgsmål 1 nævnte direktiv finder umiddelbar anvendelse med den virkning, at arbejdskontrakterne skal anses for at være overgået til erhververen? Spiller det derved en rolle, om det »statslige organ« som overdrager ikke selv har kompetence til at lovgive om den nationale gennemførelse af et direktiv, men denne ligger hos en overordnet lovgiver (delstat)?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 25. april 2003 af Hessisches Finanzgericht i sagen Honeywell Aerospace GmbH mod Hauptzollamt Gießen — tjenestested Fulda

(Sag C-300/03)

(2003/C 226/09)

Ved kendelse afsagt den 25. april 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 11. juli 2003, har Hessisches Finanzgericht i sagen Honeywell Aerospace GmbH mod Hauptzollamt Gießen — tjenestested Fulda — forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Anses en toldskyld i medfør af artikel 215, stk. 2, eller artikel 3, første led, i forordning (EØF) nr. 2913/92 ⁽¹⁾ i den version, der var gældende indtil den 9. maj 1999, også for at være opstået på det sted, hvor toldmyndighederne konstaterer, at varerne befinder sig i en situation, der giver anledning til en toldskyld (stk. 2), eller på det sted, hvor varen er henført under proceduren (stk. 3, første led), såfremt en forsendelse, der er blevet henført under proceduren, ikke er blevet frembudt på bestemmelsesstedet, og stedet for overtrædelsen eller uregelmæssigheden ikke kan fastslås, men toldmyndighederne imidlertid i strid med artikel 378, stk. 1, sidste afsnit, og artikel 379, stk. 2, første punktum, i forordning (EØF) nr. 2454/93 ⁽²⁾ i den version, der var gældende indtil den 30.6.2001, i den underretning, der omhandles i denne forordnings artikel 379, stk. 1, har undladt at angive den frist, inden for hvilken der på en for toldmyndighederne tilfredsstillende måde skal føres bevis for, at forsendelsen er gennemført forskriftsmæssigt, eller inden for hvilken det kan påvises, hvor overtrædelsen eller uregelmæssigheden faktisk er begået?

2. Såfremt spørgsmål 1. besvares bekræftende:

Er det en forudsætning for, at den kompetente toldmyndighed i medfør af artikel 379, stk. 2, tredje punktum, i forordning (EØF) nr. 2454/93 i den version, der var gældende indtil den 30.6.2001, kan opkræve afgifterne, at toldmyndighederne i den underretning, der omhandles i denne forordnings artikel 379, stk. 1, har angivet den frist, inden for hvilken der på en for toldmyndighederne tilfredsstillende måde skal føres bevis for, at forsendelsen er gennemført forskriftsmæssigt, eller inden for hvilken det kan påvises, hvor overtrædelsen eller uregelmæssigheden faktisk er begået?

⁽¹⁾ EFT L 61, s. 26.

⁽²⁾ EFT L 201, s. 88.

⁽¹⁾ EFT L 302, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 253, s. 1.

Sag anlagt den 2. juli 2003 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-301/03)

(2003/C 226/10)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 2. juli 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Den Italienske Republik ved avvocato Ivo M. Braguglia, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato Giacomo Aiello.

Den Italienske Republik har nedlagt følgende påstande:

— Annullation af Kommissionens dokument CDRR-03-0013-00-it (dokument 4), som i de nedenfor nævnte skrivelser fra Kommissionen benævnes dokumenter, der »officielt er meddelt medlemsstaterne i anledning af mødet i Udviklings- og Omlægningskomitéen den 23. april 2003«, samt af skrivelse af 14. maj 2003, nr. 106387 (dokument 6), modtaget den 15. maj 2003, hvorved Kommissionens Generaldirektorat for Regionalpolitik — Regionale Interventioner i Frankrig, Grækenland og Italien har meddelt en beslutning vedrørende begyndelsesdatoen for godkendelsen af udgifter til ændringerne af tillæggene til programmet i relation til POR Sardegna 2000-2006, af skrivelse af 28. maj 2003, nr. 107051 (dokument 7), modtaget den 2. juni 2003, hvorved Kommissionens Generaldirektorat for Regionalpolitik — Regionale Interventioner i Frankrig, Grækenland og Italien har meddelt en beslutning vedrørende begyndelsesdatoen for godkendelsen af udgifter til ændringerne af tillæggene til programmet i relation til POR Sicilia 2000-2006, af skrivelse af 2. juni 2003, nr. 107135 (dokument 8), modtaget i 2003 ⁽¹⁾, hvorved Kommissionens Generaldirektorat for Regionalpolitik — Regionale Interventioner i Frankrig, Grækenland og Italien har meddelt en beslutning vedrørende begyndelsesdatoen for godkendelsen af udgifter til ændringerne af tillæggene til programmet i relation til DOCUP Lazio 2000-2006, samt af alle retsakter,

— der er lagt til grund for skrivelserne eller forbundet hermed. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

A. Tilsidesættelse af artikel 15 og 34 i forordning (EF) nr. 1260/92 ⁽²⁾

Kommissionen har ved at vedtage de anfægtede beslutninger grebet aktivt ind i processen vedrørende ændring af tillæggene til programmerne, dvs. i den konkrete forvaltning af programmerne, hvilket er i strid med dens beføjelser fastsat i ovennævnte forordning, uden at den er bemyndiget hertil, ligesom den har handlet på et område, der ligger uden for dens sædvanlige kompetence.

B. Tilsidesættelse af artikel 30 i forordning (EF) nr. 1260/99

Ifølge sagsøgeren er begyndelsesdatoen for godkendelsen af udgifter til ændringerne af tillæggene til programmerne fastsat i den generelle forordning uden mulighed for derogation. Forordningens udtømmende bestemmelser medfører den normale tilbagevirkende kraft fra tidspunktet for fondenes deltagelse (tidspunktet for Kommissionens modtagelse af interventionsanmodningen), medmindre der er ændringer vedrørende indholdet af beslutningen om fondenes deltagelse.

Kommissionen derimod har foreskrevet, at i tilfælde af ændringer af tillæggene til programmerne er begyndelsesdatoen for godkendelsen af udgifter fastsat af Overvågningskomitéen, og datoen kan ikke ligge forud for datoen for samme komité's godkendelse af de foreslåede ændringer. De ændrede tillæg til programmerne skal angive begyndelsesdatoen for godkendelsen af nye udgifter omfattet af dokumentets ændring.

Hvis man skulle anvende Kommissionens synspunkt, ville bestemmelsen i artikel 30, stk. 2, i den generelle forordning være udtømt for indhold, idet alle programtillæg, som gennemfører de interventioner, der er godkendt af Kommissionens beslutning, ville flytte datoen for godkendelsen af udgifter, og der ville aldrig være en begyndelsesdato for udgifter på det i nævnte bestemmelses fastsatte tidspunkt.

C. Sagsøgeren har anført, at de anfægtede beslutninger endvidere er ugyldige, idet de ikke er juridisk funderede, idet der er sket en overskridelse af beføjelser i form af procedurefordrejning, idet der ikke var kompetence, og idet der er sket en tilsidesættelse af Kommissionens forretningsorden.

⁽¹⁾ sandsynligvis modtaget den 30. juni 2003.

⁽²⁾ EFT L 161, af 26.6.1999, s. 1.

Sag anlagt den 16. juli 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland

(Sag C-305/03)

(2003/C 226/11)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 16. juli 2003 anlagt sag mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Richard Lyal, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1) Det fastslås, at Det Forenede Kongerige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2, stk. 1, artikel 5, stk. 4,

litra c), artikel 12, stk. 3, og artikel 16, stk. 1, i Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 ⁽¹⁾ om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, idet det har undergivet auktionsholderes kommission ved auktionssalg af kunstværker, antikviteter og samlerobjekter, importeret i henhold til en ordning for midlertidig indførsel, en reduceret merværdiafgiftssats.

- 2) Det Forenede Kongerige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har gjort gældende, at Det Forenede Kongerige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til ovennævnte bestemmelser i sjette momsdirektiv, idet det ikke har anvendt normalsatsen på auktionsholderes fortjeneste på importerede kunstværker, samlerobjekter og antikviteter.

Ifølge Kommissionen indtræder merværdiafgiftspligten i tilfælde af import og salg på auktion i to situationer: ved indførsel af et gode i den forstand hvori udtrykket er anvendt i artikel 7, stk. 1, og ved levering af et gode i den forstand hvori udtrykket er anvendt i artikel 26, litra a).

I modsætning til Det Forenede Kongeriges opfattelse medfører momssystemet ikke dobbeltbeskatning, idet det ikke stiller krav om, at moms efter importsatsen først skal pålægges godets samlede værdi efter salget, og herefter igen skal pålægges auktionsholderes fortjeneste efter normalsatsen.

⁽¹⁾ Rådets sjette direktiv af 17.5.1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 24. juni 2003 af Juzgado de lo Social n° 3 i Orense i sagen Cristalina Salgado Alonso mod Instituto Nacional de la Seguridad Social og Tesorería General de la Seguridad Social

(Sag C-306/03)

(2003/C 226/12)

Ved kendelse afsagt den 24. juni 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 17. juli 2003, har Juzgado de lo Social n° 3 i Orense i sagen Cristalina Salgado Alonso mod Instituto Nacional de la Seguridad Social og Tesorería General de la Seguridad Social forelagt De Europæiske Fællesskabers

Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er artikel 12 og artikel 39-42 i traktaten om oprettelse af Den Europæiske Union (Amsterdam) samt artikel 45 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 ⁽¹⁾ af 14. juni 1971 til hinder for en national bestemmelse, hvorefter bidrag til pensionsforsikringen, som Organismo Gestor del Seguro del Seguro indbetalte på vegne af en arbejdstager i en periode, hvor den pågældende oppebar en bestemt form for arbejdsløshedsunderstøttelse, ikke kan medregnes med henblik på at opfylde de forskellige karensperioder, der er fastsat efter national lovgivning som betingelse for at opnå ret til pension, når der henses til den omstændighed, at det — som følge af den lange arbejdsløshedsperiode, som reglerne har til formål at beskytte imod — er materielt umuligt for denne arbejdstager at få indbetalt andre bidrag til pensionsforsikringen end dem, der ved lov er kendt ugyldige, med den virkning, at det kun er arbejdstagere, der har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, der berøres af den nationale bestemmelse, således at de ikke kan opnå ret til spansk pension på trods af, at disse karensperioder i medfør af den nævnte forordnings artikel 45 skulle betragtes som udståede?
2. Er artikel 12 og artikel 39-42 i traktaten om oprettelse af Den Europæiske Union (Amsterdam) samt artikel 48, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 til hinder for nationale bestemmelser, hvorefter bidrag til pensionsforsikringen, som Organismo Gestor del Seguro de desempleo indbetalte på vegne af en arbejdstager i en periode, hvor den pågældende oppebar en bestemt form for arbejdsløshedsunderstøttelse, ikke kan medregnes med henblik på at opnå, at de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter denne stats lovgivning, sammenlagt når op på et år, når det — som følge af den lange arbejdsløshedsperiode, som reglerne har til formål at beskytte imod — er materielt umuligt for denne arbejdstager at få indbetalt andre bidrag til pensionsforsikringen end dem, der forfaldt og blev indbetalt i arbejdsløshedsperioden, med den virkning, at det kun er arbejdstagere, der har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, der berøres af den nationale bestemmelse, således at de ikke kan opnå ret til spansk pension på trods af, at Organismo Gestor Nacional ikke kan fritages for forpligtelsen til at tildele nationale ydelser i medfør af forordningens artikel 48, stk. 1?

⁽¹⁾ om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366).

Sag anlagt den 18. juli 2003 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag C-307/03)**

(2003/C 226/13)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 18. juli 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Den Italienske Republik ved avvocato Ivo M. Braguglia, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato Maurizio Fiorelli.

Den Italienske Republik har nedlagt følgende påstand:

— Annullation af den finansielle korrektion, der ved Kommissionens beslutning K(2003) 1539 endelig udg. af 15. maj 2003 blev gennemført over for Italien.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

For det første har sagsøgeren henvist til den utilstrækkelige kvalitet af inspektionerne på stedet: De er ikke i overensstemmelse med det af Kommissionens tjenestegrene anførte om gennemførelsen og effektiviteten af de udførte kontroller.

Vedrørende den manglende tilbagebetaling for ikke-berettigede arealer, har sagsøgeren anført, at finansielle korrektioner ikke kan finde sted i tilfælde, hvor medlemsstaten har handlet i overensstemmelse med retningslinier, der er aftalt med Kommissionen, og således forbedret kontrolsystemet, hvilket Kommissionen har anerkendt, og hvilket bekræftes af, at de efterhånden udviklede kontrolprocedurer skal tillægges tilbagevirkende kraft.

Endelig har sagsøgeren anført, at den anfægtede beslutning er behæftet med en mangel som følge af en fejlagtig anvendelse af bestemmelserne i artikel 9, stk. 3, i forordning nr. 3887/92 ⁽¹⁾ (arealer, som skal indgå i beregningen af støttens størrelse).

⁽¹⁾ EFT L 391 af 31.12.1992, s. 36.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 8. juli 2003 af Juzgado de lo Social n° 33 de Madrid i sagen A.I. López Gil mod Instituto Nacional de Empleo (INEM)**(Sag C-309/03)**

(2003/C 226/14)

Ved kendelse afsagt den 8. juli 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 23. juli 2003, har Juzgado de lo Social n° 33 de Madrid i sagen A.I. López Gil mod Instituto Nacional de Empleo (INEM) forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Kræver en korrekt gennemførelse af § 2, stk. 8, i rammeaftalen i direktiv 96/34 ⁽¹⁾ i medlemsstaternes interne ret — i denne sag i spansk ret — at der i lovgivningen om social sikring, og navnlig hvad angår ydelser ved arbejdsløshed, skulle være gennemført foranstaltninger, der — når den periode, der indgår i beregningsgrundlaget for arbejdsløshedsydelsen, omfatter en periode med udnyttelse af en ret til nedsat arbejdstid og løn på grund af pasning af et mindreårigt barn — neutraliserer det lavere bidrag til sikringsordningen som følge af den lavere løn, der er oppebåret af arbejdstageren, der udnytter denne ret, og med det formål, at der ikke skal ske nedsættelse af dennes ydelser ved arbejdsløshed?

2. Såfremt ovenstående spørgsmål besvares bekræftende spørges:

Såfremt den forpligtelse, der er fastsat i § 2, stk. 8, i rammeaftalen i direktiv 96/34, ikke er opfyldt, og den i direktivets artikel 2 fastsatte gennemførelsesfrist er udløbet, kan den nationale ret da anvende bestemmelsen direkte og således benytte den i den sag, hvor dette præjudicielle spørgsmål er forelagt, med henblik på afgørelsen af denne sag?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 96/34/EF af 3.6.1996 om den rammeaftale vedrørende forældreorlov, der er indgået af UNICE, CEEP og EFS (EFT L 145 af 19.6.1996, s. 4).

Sag anlagt den 23. juli 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik**(Sag C-313/03)**

(2003/C 226/15)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 23. juli 2003 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Marie-José Jonczy, som befuldmægtiget.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til nedennævnte direktivs artikel 3, stk. 1, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 1999/63/EF af 21. juni 1999 om gennemførelse af den aftale om tilrettelæggelse af arbejdstiden for søfarende, som er indgået mellem European Community Shipowners' Association (ECSA) og Federation of Transport Workers' Unions in the European Union (FST) ⁽¹⁾, — Bilag: Europæisk aftale om tilrettelæggelse af arbejdstiden for søfarende, eller idet det under alle omstændigheder ikke har meddelt Kommissionen dette.

— Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelse af direktivet udløb den 30. juni 2002.

(1) EFT L 167 af 2.7.1999, s. 33.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 3. juli 2003 af tribunal administratif de Paris i sagen S. Briheche mod Indenrigsministeriet, Ministeriet for den Indre Sikkerhed og Lokale Friheder

(Sag C-319/03)

(2003/C 226/16)

Ved dom afsagt den 3. juli 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 24. juli 2003, har tribunal administratif de Paris i sagen S. Briheche mod Indenrigsministeriet, Ministeriet for den Indre Sikkerhed og Lokale Friheder forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er bestemmelserne i direktiv 76/207/EØF ⁽¹⁾ til hinder for, at Frankrig opretholder bestemmelserne i artikel 8 om enker, der ikke har giftet sig igen, i lov nr. 75-3 af 3. januar 1975, som ændret ved lov nr. 79-569 af 7. juli 1979, og efterfølgende af lov nr. 2001-397 af 9. maj 2001?

(1) Rådets direktiv 76/207/EØF af 9.2.1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, fremme samt arbejdsvilkår.

Sag anlagt den 24. juli 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig

(Sag C-320/03)

(2003/C 226/17)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 24. juli 2003 anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Dr. Claudia Schmidt,

Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at det udstedte køreforbud på en delstrækning af A 12 Inntalautobahn mellem 20,359 km i kommunen Kundl og 66,780 km i kommunen Ampass for lastvogne over 7,5 tons bruttovægt, der transporterer visse varer, er uforenelig med Republikken Østrigs forpligtelser efter artikel 1 og 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 881/92 ⁽¹⁾, artikel 1 og 6 i Rådets forordning (EØF) nr. 3118/93 ⁽²⁾ samt artikel 28a-30 EF.
2. Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Landeshauptmann von Tirol har den 27. maj 2003 i medfør af den østrigske Immissionsschutzgesetz-Luft udstedt et forbud for kørsel med tunge lastvogne, der transporterer visse varer, på en 46 km lang delstrækning af motorvejen A 12 Inntalautobahn. Dette ubetingede kørselsforbud for de pågældende køretøjer træder i kraft med virkning fra den 1. august 2003 og gælder på ubestemt tid.

Kommissionen er af den opfattelse, at Republikken Østrig med dette forbud har tilsidesat de nævnte forpligtelser efter traktaten og afledt ret.

Kørselsforbuddet eller kravet om, at befordringen skal ske pr. jernbane (»Zwang auf die Schiene«), indebærer større byrder for de pågældende lastvogne og virksomheder såvel tidsmæssigt som finansielt. Der foreligger derfor klart en hindring af de frie varebevægelser. Republikken Østrigs beslutning om at begrænse kørselsforbuddet til transittrafikken — der for ca. 80 %'s vedkommende udføres af udenlandske transportvirksomheder — begunstiger derved den nationale/lokale varetransport eller diskriminerer med andre ord indirekte de udenlandske varetransporter. Den kan ikke retfærdiggøres med hensynet til miljøbeskyttelsen. Af denne grund bør det allerede på dette stadium fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat artikel 28 EF.

Selv om det subsidiært antages, at foranstaltningen ikke er diskriminerende, kan hensynet til miljøbeskyttelsen ikke påberåbes, da den østrigske foranstaltning strider mod proportionalitetsprincippet. Der findes nemlig lempeligere foranstaltninger, dvs. foranstaltninger, der er ligeså egnede til at opfylde det tilstræbte formål, men som i mindre grad hindrer de frie varebevægelser. Da foranstaltningen ikke kan retfærdiggøres med hensynet til miljøbeskyttelsen, er den i sidste ende i strid med artikel 28 EF.

Det fremgår af forordning (EØF) nr. 881/91 og nr. 3118/93, at det principielt er ulovligt at stille andre betingelser for en fri godstransport end dem, der er fastsat i de nævnte direktiver. Der er ikke grundlag for at fravige dette princip. Republikken

Østrig har derfor tilsidesat såvel artikel 1 og 3 i forordning nr. 881/92 som artikel 1 og 6 i forordning nr. 3118/93.

⁽¹⁾ EFT 1992 L 95, s. 1.

⁽²⁾ EFT 1993 L 279, s. 1.

Sag anlagt den 24. juli 2003 af Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-324/03)

(2003/C 226/18)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 24. juli 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Den Italienske Republik ved avvocato Ivo Maria Braguglia, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato Antonio Cingolo.

Den Italienske Republik har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af kommissær Barniers skrivelse af 14. maj 2003, nr. 26777, modtaget den 20. maj 2003, for så vidt den afviser at anse forskud tildelt i forbindelse med statsstøtte fra medlemsstaterne efter den 19. februar 2002 som støtteberettiget, samt af alle retsakter, der er lagt til grund for eller forbundet med beslutningen.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har anført, at den anfægtede skrivelse er klart i strid med artikel 32 i forordning (EF) nr. 1260/1999 ⁽¹⁾ og regel nr. 1.1 og 1.2 i bilaget til Kommissionens forordning (EØF) nr. 1685/2000 ⁽²⁾. Ifølge sagsøgeren tillægger ingen bestemmelser i de ovenfor nævnte forordninger det betydning i relation til berettigelsen af beløb tildelt den endelige modtager af finansieringen i form af statsstøtte, hvilke aktiviteter der faktisk er støttet af denne finansiering. Tværtimod tillægger ordningen i de omhandlede forordninger alene udbetalinger, som faktisk er foretaget af medlemsstaterne som endelig modtager, betydning på den ene betingelse, at de angiver præcist, hvilke beløb der faktisk er afholdt af den endelige modtager.

Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at den anfægtede skrivelse er ulovlig, for så vidt begrundelsen er mangelfuld og selvmodsigende.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 193 af 29.7.2000, s. 39.

Sag anlagt den 25. juli 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-326/03)

(2003/C 226/19)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 25. juli 2003 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Marie-José Jonczy, som befuldmægtiget.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 1999/63/EF af 21. juni 1999 ⁽¹⁾ om gennemførelse af den aftale om tilrettelæggelse af arbejdstiden for søfarende, som er indgået mellem European Community Shipowner's Association og Federation of Transport Workers' Unions in the European Union, idet den ikke inden for den fastsatte frist har udstedt de love eller administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, under alle omstændigheder ikke har tilstillet Kommissionen meddelelse om sådanne bestemmelser.
- Den Helleniske Republik tilpligtes at bære sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelsen af direktivet i national ret udløb den 30. juli 2002.

⁽¹⁾ EFT L 167 af 2.7.1999, s. 33.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. juli 2003 af Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Tredje Afdeling, i sagen Colegio de Ingenieros de Caminos, Canales y Puertos mod Administración del Estado, den anden part i sagen: G.M. Imo

(Sag C-330/03)

(2003/C 226/20)

Ved kendelse afsagt den 21. juli 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 29. juli 2003, har Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Tredje Afdeling, i sagen Colegio de Ingenieros de Caminos, Canales y Puertos mod Administración del Estado, den anden part i sagen: G.M. Imo, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

A) Skal artikel 3, litra a), sammenholdt med artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 89/48/EØF ⁽¹⁾ af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed fortolkes således, at bestemmelsen giver værtsmedlemsstaten mulighed for at meddele en begrænset anerkendelse af faglige kvalifikationer, der er erhvervet af en ansøger, som er i besiddelse af et eksamensbevis for uddannelsen til »Ingegneri civile idraulico« (vandbygningsingeniør) (udstedt i Italien), og som ønsker at udøve sit erhverv i en anden medlemsstat, hvor erhvervet som vej-, kanal- og havnebygningsingeniør er anerkendt som lovreguleret erhverv? Det lægges herved til grund, at sidstnævnte erhverv i værtslandet omfatter former for virksomhed, som ikke altid svarer til dem, der er omfattet af ansøgerens eksamensbevis, og at dennes uddannelse ikke omfatter væsentlige fag, som generelt kræves for at erhverve eksamensbeviset for uddannelsen til vej-, kanal- og havnebygningsingeniør i værtslandet.

B) Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, er det da i overensstemmelse med artikel 39 EF og 43 EF at begrænse rettighederne for ansøgere, som ønsker at udøve deres erhverv som selvstændige eller som lønmodtagere i en anden medlemsstat end den, hvori de har erhvervet deres faglige kvalifikationer, således at værtslandet gennem nationale bestemmelser kan udelukke muligheden for en begrænset anerkendelse af de faglige kvalifikationer, selv om en sådan beslutning, som i princippet er i overensstemmelse med artikel 4 i direktiv 89/48/EØF, indebærer, at det pålægges ansøgerne at opfylde nogle yderligere og urimelige betingelser for at få adgang til at udøve deres erhverv?

Ved begrænset anerkendelse forstås i denne sammenhæng en anerkendelse, som kun giver ansøgeren adgang til at udøve ingeniørerhvervet inden for det relevante område (vandbygning) af det mere generelle, lovregulerede erhverv som vej-, kanal- og havnebygningsingeniør i værtslandet, uden at han skal opfylde de yderligere betingelser, som er omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra b), i direktiv 89/48/EØF.

⁽¹⁾ EFT L 19 af 24.1.1989, s. 16.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. juli 2003 af High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, i sagen easyCar (UK) Ltd mod Office of Fair Trading

(Sag C-336/03)

(2003/C 226/21)

Ved kendelse afsagt den 21. juli 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 30. juli 2003, har High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, i sagen easyCar (UK) Ltd mod Office of Fair Trading forelagt De Europæiske

Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Omfatter udtrykket »aftaler om levering af tjenesteydelser i form af [...] transport« i artikel 3, stk. 2, i direktiv 97/7/EF ⁽¹⁾ om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg aftaler om biludlejning?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20.5.1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg — Erklæring fra Rådet og Parlamentet ad artikel 6, stk. 1 — Erklæring fra Kommissionen ad artikel 3, stk. 1, første led (EFT L 144 af 4.6.1997, s. 19).

Sag anlagt den 1. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-339/03)

(2003/C 226/22)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 1. august 2003 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Josef-Christian Schieferer og Michel Van Beek, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 1999/22/EF ⁽¹⁾ af 29. marts 1999 om hold af vilde dyr i zoologiske haver, idet den ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet (navnlig love og administrative bestemmelser for en fuldstændig gennemførelse af direktivet i delstaterne med undtagelse af Bremen, Hamburg og Hessen samt Baden-Württemberg og Niedersachsen), eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for direktivets gennemførelse udløb den 9. april 2002, uden at alle delstater havde vedtaget de nødvendige retsfor skrifter.

⁽¹⁾ EFT L 94, s. 24.

Sag anlagt den 1. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig**(Sag C-340/03)**

(2003/C 226/23)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 1. august 2003 anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Josef-Christian Schieferer og Gregorio Valero Jordana, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 86/278/EØF ⁽¹⁾ af 12. juni 1986 om beskyttelse af miljøet, navnlig jorden, i forbindelse med anvendelse i landbruget af slam fra rensningsanlæg, da den ikke fuldstændig og korrekt har sikret gennemførelsen af
 - a) definitionen i direktivets artikel 2a) i Bundesland Steiermark (undtagelser for små rensningsanlæg)
 - b) artikel 6, litra b) — vedrørende de oplysninger, som regelmæssigt skal meddeles brugerne ifølge bilag II A — i Kärnten
 - c) artikel 9, jf. bilag II A, II B og II C, i Vorarlberg, samt artikel 9, jf. bilag II C, i Kärnten og i Steiermark
 - d) pligten til at føre registre i henhold til artikel 10 i Kärnten [stk. 1, litra a), vedrørende den undtagelse for små anlæg, der ikke er fastsat i direktivet], i Steiermark [stk. 1, litra b) og c) vedrørende sammensætningen og karakteristika samt arten af den foretagne behandling] og i Vorarlberg [stk. 1, litra a), b) og c), vedrørende slammængden, slammets sammensætning og karakteristika samt arten af den foretagne behandling].
2. Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Republikken Østrig skulle have gennemført direktiv 86/278/EØF, inden den tiltrådte Den Europæiske Union den 1. januar 1995.

Denne frist udløb, uden at enkelte bestemmelser i direktivet blev fuldstændig og korrekt gennemført i delstaterne Kärnten, Steiermark og Vorarlberg.

⁽¹⁾ EFT 1986, L 181, s. 6.

Sag anlagt den 1. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik**(Sag C-341/03)**

(2003/C 226/24)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 1. august 2003 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Helene Michard, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- a) Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 98/49/EF af 29. juni 1998 ⁽¹⁾ om beskyttelse af supplerende pensionsrettigheder for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der flytter inden for Fællesskabet, idet den ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet eller i hvert fald ikke har meddelt Kommissionen disse bestemmelser.
- b) Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- 1) I henhold til artikel 249, stk. 3, EF, er et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen.
- 2) I denne sag bestemmer artikel 10, stk. 1, i Rådets direktiv 98/49/EF af 29. juni 1998, at medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest 36 måneder efter dets ikrafttræden. I direktivet fastsættes dagen for dets ikrafttræden til datoen for dets offentliggørelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende (25.6.1998), hvorfor direktivet altså skulle være gennemført i den interne retsorden inden den 27. januar 2001. I henhold til direktivets artikel 10, stk. 2, meddeler medlemsstaterne senest den 25. januar 2002 Kommissionen teksten til de nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der omfatter af dette direktiv.

⁽¹⁾ EFT L 209, af 25.7.1998, s. 46.

Sag anlagt den 4. august 2003 af Kongeriget Spanien mod Rådet for Den Europæiske Union**(Sag C-342/03)**

(2003/C 226/25)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 4. august 2003 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske

Union af Kongeriget Spanien ved Abogado del Estado Nuria Díaz Abad, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Rådets forordning (EF) nr. 975/2003 af 5. juni 2003 ⁽¹⁾ om åbning og forvaltning af et toldkontingent for indførsel af tunfiskekonserver henhørende under KN-kode 16041411, 16041418 og 16042070 annulleres.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kongeriget Spanien har gjort gældende, at forordning nr. 975/2003 indebærer en tilsidesættelse af fællesskabsretten af følgende grunde:

- Princippet om fællesskabspræference er blevet tilsidesat, idet foranstaltninger, som de, der er indført ved forordningen, alene er passende, hvis fællesskabsproduktionen er utilstrækkelig, hvilket ikke har vist sig at være tilfældet. Særligt den spanske industri for konserveret tunfisk har lidt skade som følge af vedtagelsen af forordningen.
- Konkurrencen på markedet er blevet fordrejet: Den omstændighed, at et produkt bringes på markedet på mere fordelagtige vilkår end de, der foreskrives i den almindelige toldordning, kan give anledning til ubalancer på nævnte marked, med negative økonomiske følger.
- Tilsidesættelse af formkrav, idet den anfægtede forordning ikke hviler på tekniske studier, der viser, at det var nødvendigt at vedtage den. Fællesskabets produktion af konserveret tunfisk er heller ikke utilstrækkelig og kan ikke begrunde forordningens vedtagelse.
- Tilsidesættelse af artikel 12 i associeringsaftalen mellem EF og AVS, idet AVS-staterne ikke er blevet informeret om vedtagelsen af en foranstaltning, som berører dem.
- Tilsidesættelse af præferenceaftalerne indgået med AVS-staterne og de stater, der er omfattet af den generelle toldpræferenceordning (narkotikabekæmpelse), idet den toldkvote, der skal tildeles i henhold til de bestemmelser, der er vedtaget i den anfægtede forordning, vil medføre, at nævnte præferenceaftaler mister deres betydning, idet konserveret tunfisk fra industrielt udviklede lande gives tilladelse til at konkurrere inden for fællesmarkedet med AVS-staterne og de stater, der er omfattet af den generelle toldpræferenceordning (narkotikabekæmpelse).
- Tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af forventninger, idet de investeringer, som de erhvervsdrivende inden for Fællesskabet har foretaget i AVS-staterne og de stater, der er omfattet af den generelle toldpræferenceordning (narkotikabekæmpelse), vil blive ramt i lyset af betingelserne for, at de produkter, der har deres oprindelse i disse lande, skal kunne omsættes inden for fællesmarkedet.
- Tilsidesættelse af artikel 253 EF (manglende begrundelse), idet den anfægtede forordning ikke hviler på et teknisk

studie, der viser, hvorfor det var nødvendigt at vedtage den.

- Magtfordrejning, idet toldkvoten er blevet fordelt mellem de pågældende lande på vilkårlig måde.

⁽¹⁾ EFT L 141 af 7.6.2003, s. 1.

Sag anlagt den 4. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland

(Sag C-344/03)

(2003/C 226/26)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 4. august 2003 anlagt sag mod Republikken Finland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Valero Jordana og P. Aalto, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Republikken Finland har tilsidesat Rådets direktiv 79/409/EØF ⁽¹⁾ af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle, som ændret ved tiltrædelsesakten af 1994, da de i artikel 9, stk. 1, i direktivet tilladte undtagelser ikke anvendes på de foreskrevne betingelser, eftersom Finland ikke har godtgjort, at kriterierne »såfremt der ikke findes nogen anden tilfredsstillende løsning« og »i mindre mængder« var opfyldt, for så vidt angår forårsjagten på et antal vandfugle såvel på det finske fastland som ved Ålandsøerne, nemlig arterne edderfugl (*Somateria mollissima*), hvinand (*Bucephala clangula*), toppet skallesluger (*Mergus serrator*), stor skallesluger (*Mergus merganser*), fløjlsand (*Melanitta fusca*) og troldand (*Aythya fuligula*).
- 2) Republikken Finland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har anført, at den i direktivet anførte betingelse »såfremt der ikke findes nogen anden tilfredsstillende løsning« ikke er opfyldt, når der kan drives jagt på den samme art om efteråret, om end i ringere omfang, men ud fra et jagersynspunkt på bedre vilkår, eller på andre jagtområder. Kommissionen mener, at det må afgøres konkret og specifikt og ikke abstrakt, om »der ikke findes nogen anden tilfredsstillende løsning«. Ved denne bedømmelse må der også tages hensyn til de lokale, geografiske forhold.

Ifølge det ORNIS-udvalg, der er oprettet i henhold til direktivets artikel 16, forstås der ved »i mindre mængder« mindre end 1 % af den årligt påviste dødsrate af den pågældende population (middel) af de arter, som ikke må jages, og omtrent 1 % af den aftalte mængde af de arter, som kan jages, dog på den betingelse, at anvendelsen af artikel 9 under alle omstændigheder er afhængigt af, at direktivets andre artikler overholdes. Den jagtrate, som Finland har godkendt om foråret, overskrider mange gange den mængde, som er beregnet på grundlag af komitéens anbefalinger.

⁽¹⁾ EFT 1979, L 103, s. 1.

Sag anlagt den 5. august 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-345/03)

(2003/C 226/27)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. august 2003 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Konstantinidis og F. Simonetti, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/53/EF af 18. september 2000 om udrangerede køretøjer ⁽¹⁾, idet det ikke har vedtaget alle de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet eller i hvert fald ikke har givet Kommissionen underretning herom.
2. Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for direktivets gennemførelse udløb den 21. april 2002.

⁽¹⁾ EFT L 269 af 21.10.2000, s. 34.

Slettelse af sag C-131/02 ⁽¹⁾

(2003/C 226/28)

Ved kendelse af 12. juni 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-131/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 131 af 1.6.2002.

Slettelse af sag C-393/02 ⁽¹⁾

(2003/C 226/29)

Ved kendelse af 18. juni 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-393/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 323 af 21.12.2002.

Slettelse af sag C-407/02 ⁽¹⁾

(2003/C 226/30)

Ved kendelse af 25. juni 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-407/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 19 af 25.1.2003.

Slettelse af sag C-10/03 ⁽¹⁾

(2003/C 226/31)

Ved kendelse af 26. juni 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-10/03, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EUT C 44 af 22.2.2003.

RETTE I FØRSTE INSTANS

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 17. juni 2003

i sag T-385/00, Jean-Paul Seiller mod Den Europæiske
Investeringsbank ⁽¹⁾*(Den Europæiske Investeringsbank — personale — formaliteten — forståeligheden af stævningen — afgørelse om fastholdelse af en tidligere afgørelse — sagen anlagt for sent — forudgående mæglingsprocedure — pensionsrettigheder — luxembourgsk ret — transaktion — svig — forældelse)*

(2003/C 226/32)

(Processprog: fransk)

I sag T-385/00, Jean-Paul Seiller, Luxembourg, ved advokats D. Chouamier og L. Thielen, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Den Europæiske Investeringsbank (befuldmægtigede: E. Uhlmann, C. Gómez de la Cruz og P. Mousel), angående en påstand om betaling af 4 779 652 LUF med renter som sagsøgeren påstår at have til gode i pension, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne P. Lundh og J.D. Cooke; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 17. juni 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Europæiske Investeringsbank frifindes.
- 2) Sagsøgeren bærer sine egne og betaler Den Europæiske Investeringsbanks omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 61 af 24.2.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 8. juli 2003

i sag T-132/01, Euroalliages m.fl. mod Kommissionen for
De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾*(Dumping — afgørelse om at afslutte en fornyet undersøgelse af foranstaltninger, som udløber — fællesskabsinteresse — annullationssøgsmål)*

(2003/C 226/33)

(Processprog: fransk)

I sag T-132/01, Euroalliages, Bruxelles (Belgien), Péchiney électrometallurgie, Courbevoie (Frankrig), Vargön Alloys AB, Vargön (Sverige), Ferroatlántica SL, Madrid (Spanien), ved advokaterne D. Voillemot og O. Prost, støttet af Kongeriget Spanien

(befuldmægtiget: L. Fraguas Gadea), mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: V. Kreuschitz, S. Meany og A.P. Bentley), støttet af TNC Kazchrome, Almaty (Kazakhstan), og af Alloy 2000 SA, Strassen (Luxembourg), ved J. Flynn, J. Magnin og S. Mills, angående en anmodning om delvis annullation af Kommissionens afgørelse 2001/230/EF af 21. februar 2001, om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Brasilien, Folkerepublikken Kina, Kasakhstan, Rusland, Ukraine og Venezuela (EFT L 84, s. 36), for så vidt angår importen med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Rusland, Ukraine og Kasakhstan, har Retten (Anden Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, N.J. Forwood, og dommerne J. Pirrung, P. Mengozzi, A.W.H. Meij og M. Vilaras; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 8. juli 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler in solidum de omkostninger, som er afholdt af Kommissionen og af intervenienterne TNC Kazchrome og Alloy 2000, herunder omkostningerne forbundet med sagen om foreløbige forholdsregler.
- 3) Intervenienten, Kongeriget Spanien, bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 227 af 11.8.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 17. juli 2003

i sag T-81/02, Margot Wagemann-Reuter mod
Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾*(Personalesag — tjenestefrihed af personlige årsager — besættelse af ledig stilling — opnormering — genindtræden i tjenesten)*

(2003/C 226/34)

(Processprog: fransk)

I sag T-81/02, Margot Wagemann-Reuter, tjenestemand i Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Luxembourg, ved advokat M.-A. Lucas, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: først J.-M. Stenier, P. Giusta og B. Schäfer, derefter J.-M. Stenier, M. Bavendam og I. Riagáin), angående dels en påstand om annullation af Revisionsrettens stiltiende afvisning af sagsøgerens anmodning af 22. januar 2001 om at genindtræde i tjenesten efter udløbet af perioden

for tjenestefrihed af personlige årsager og Revisionsrettens afvisning af 12. december 2001 af sagsøgerens klage af 14. august 2001, dels en påstand om erstatning for den økonomiske og godtgørelse for den ikke-økonomiske skade, sagsøgeren hævder at have lidt, har Retten (sat af dommer R. García-Valdecasas); justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers, den 17. juli 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 131 af 1.6.2002.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 25. juni 2003

i sag T-287/02, Asian Institute of Technology (AIT) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Annullationssøgsmål — beslutning om at indgå en forskningskontrakt — frist — afvisning)

(2003/C 226/35)

(Processprog: fransk)

I sag T-287/02, Asian Institute of Technology (AIT), Pathumthani (Thailand), ved avocat H. Teissier du Cros, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: P. Kuijper og B. Schöfer), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 4. juli 2000 om at indgå en forskningskontrakt inden for rammerne af »Asia-Invest«-programmet med Center for Energy-Environment Research and Development, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne P. Lindh og J.D. Cooke; justitssekretær: H. Jung, den 25. juni 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.
- 2) Sagsøgeren bærer sine egne samt Kommissionens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 289 af 23.11.2002.

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 15. maj 2003

i sag T-47/03 R, Jose Maria Sison mod Rådet for Den Europæiske Union

(Særlige rettergangsformer — restriktive foranstaltninger med henblik på at bekæmpe terrorisme — indefrysning af midler — indstilling af støtte med socialt sigte — delvis afvisning af påstandene — uopsættelighed — foreligger ikke)

(2003/C 226/36)

(Processprog: engelsk)

I sag T-47/03 R, Jose Maria Sison, Utrecht (Nederlandene), ved advocats J. Fermon, A. Comte, H.E. Schultz, D. Gurses, T. Olsson og J. Lamchek, mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: M. Vitsentzatos og M. Bishop), angående en begæring for det første om udsættelse af gennemførelsen af Rådets afgørelse 2002/974/EF om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme, og om ophævelse af afgørelse 2002/848/EF (EFT L 337, s. 85), for så vidt som den omhandler sagsøgeren, for det andet om, at det pålægges Rådet ikke at nævne sagsøgeren i nye afgørelser om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001, og for det tredje om, at det pålægges Rådet at underrette alle medlemsstater om, at de restriktive foranstaltninger, der er truffet over for sagsøgeren, er uden hjemmel, har præsidenten for Retten i Første Instans, den 15. maj 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.
- 2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 16. maj 2003

i sag T-140/03, Forum 187 ASBL mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Erklæring af inkompetence)

(2003/C 226/37)

(Processprog: engelsk)

I sag T-140/03, Forum 187 ASBL, Bruxelles (Belgien), ved barristers A. Sutton og J. Killick mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: V. Di Bucci, R. Lyal og G. Rozet), angående en påstand om annullation af

Kommissionens beslutning K(2003) 564 endelig udg. af 17. februar 2003 om den støtteordning, som Belgien har indført til fordel for koordinationscentre i Belgien, har Retten (Første Udvidede Afdeling), sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne J. Azizi, M. Jaeger, H. Legal og M. E. Martins Ribeiro; justitssekretær: H. Jung, den 16. maj 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Retten erklærer sig inkompetent i sag T-140/03, Forum 187 mod Kommissionen og henviser sagen til Domstolen for at denne kan træffe afgørelse om annullationspåstanden.
- 2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

⁽¹⁾ EFT C 158 af 5.7.2003.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning af 18. juni 2003 om at bringe sagsøgerens udstationering ved Kommissionens delegation i Nairobi (Kenya) til ophør med virkning fra 15. juli 2003, har Rettens præsident den 3. juli 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Gennemførelsen af Kommissionens beslutning af 18. juni 2003 om at bringe sagsøgerens udstationering ved Kommissionens delegation i Nairobi (Kenya) til ophør med virkning fra 15. juli 2003, udsættes, indtil der er truffet afgørelse vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler.
- 2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 3. juli 2003

i sag T-249/03 R, Y mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Foreløbige forholdsregler — tjenestemænd — procesreglementets artikel 105, stk. 2)

(2003/C 226/38)

(Processprog: fransk)

I sag T-249/03 R, Y, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved avocat S. Papanikolaou, mod

Slettelse af sag T-78/03 ⁽¹⁾

(2003/C 226/39)

(Processprog: fransk)

Ved kendelse af 26. juni 2003 har formanden for Femte Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-78/03, Haladjian Frères mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EUT C 112 af 10.5.2003.

III

(Oplysninger)

(2003/C 226/40)

Domstolens seneste offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende*

EUT C 213 af 6.9.2003

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 200 af 23.8.2003

EUT C 184 af 2.8.2003

EUT C 171 af 19.7.2003

EUT C 158 af 5.7.2003

EUT C 146 af 21.6.2003

EUT C 135 af 7.6.2003

Teksterne er tilgængelige i:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
